

Subject: One Slogan That Solves Everything: Constitutional Assembly

April 9, 2026

Dear Mr. President,

During these two weeks of negotiations, I respectfully offer an unconventional but decisive approach:

Do not rely solely on high-ranking negotiators, scholars, or traditional diplomacy. Send a messenger with a single, unmistakable message—written in both English and Persian:

****“All disputes will be resolved the moment you accept the demand of the Iranian people: a Constitutional Assembly.”****

This is not theory. This is the documented demand of the Iranian people for nearly half a century:

- ****Kurdistan protests against the new constitution (Summer 1979)****, where images of government forces firing on protesters later received international recognition, including a Pulitzer Prize.
- ****The Green Movement (2009–2011)****, which evolved from electoral protest to deeper challenges against the constitutional structure of the regime.
- ****The “Statement of 14 Activists” (2019)**** openly calling for constitutional change and the resignation of the Supreme Leader—followed by a brutal crackdown and mass killings during the November protests.
- ****The “Woman, Life, Freedom” movement (2022)****, the largest nationwide uprising in decades, fundamentally rejecting the legal and constitutional foundations of the Islamic Republic.
- ****The 800-signatory statement (2025)****, including over 160 university professors inside Iran, explicitly demanding structural and constitutional reform.
- ****The declaration of 17 prominent women (2025)****, including Nasrin Sotoudeh and Nobel laureate Narges Mohammadi, calling for a new constitutional order.
- ****Continued public calls from inside the country**** in recent months, all converging on one demand: constitutional change.

They are all saying one thing: ****change the Constitution.****

Mr. Araghchi must understand a fundamental reality:

Within the current Constitution of the Islamic Republic, there are explicit principles that institutionalize hostility toward the United States and prioritize ideological confrontation over normal state relations.

This creates two unavoidable facts:

1. Any lasting peace agreement with the United States contradicts the current Constitution and therefore lacks internal legitimacy.
2. No negotiator—regardless of skill or intention—has the constitutional authority to override these structural barriers.

With respect, Mr. Araghchi may be capable and well-educated—but he does not have the authority to deliver what these negotiations promise.

Mr. President,

For nearly half a century, this contradiction has defined U.S.–Iran relations:

How can the United States establish peace with a system whose foundational document encodes permanent hostility?

This is why every negotiation returns to the same dead end.

The solution is not more negotiation—it is structural correction.

I respectfully suggest a simple and powerful response to critics, media, and political opponents:

When asked about Iran, ask them one question:

****“Have you read the Constitution of the Islamic Republic of Iran?”****

If yes: ***How do you expect peace under those terms?***

If no: ***Read it first—my answer is already there.***

Mr. President, you have the opportunity to align American policy not with temporary agreements, but with the long-term aspirations of the Iranian people.

One clear message. One achievable demand. One historic outcome.

Respectfully,

Sohrab Chamanara

www.CyrusForce.org

ترجمه فارسی

موضوع: یک شعار که همه چیز را حل می‌کند: مجلس مؤسسان

نهم آوریل 2026

جناب آقای رئیس‌جمهور،

در طول این دو هفته مذاکرات، با احترام یک پیشنهاد غیرمعارف اما تعیین کننده ارائه می‌دهم:

تنها به مذاکره کنندگان عالی‌رتبه، دانشگاهیان یا دیپلماسی سنتی تکیه نکنید. یک پیام رسان بفرستید با یک پیام روشن و غیرقابل تفسیر — به هر دو زبان انگلیسی و فارسی:

«همه اختلافات در همان لحظه حل خواهد شد که شما خواسته مردم ایران را بپذیرید: مجلس مؤسسان»

این یک نظریه نیست. این خواسته مستند مردم ایران برای نزدیک به نیم قرن است:

اعتراضات کردستان علیه قانون اساسی جدید (تابستان ۱۳۵۸)، که تصاویر تیراندازی به معترضان بازتاب جهانی یافت و حتی جوایز بین‌المللی از جمله پولیتزر دریافت کرد.

جنبش سبز (۱۳۸۸ تا ۱۳۹۰) که از اعتراض انتخاباتی (الکترال پروتست) فراتر رفت و به چالشی عمیق علیه ساختار قانون اساسی نظام تبدیل شد.

بیانیه ۱۴ فعال (۱۳۹۸) که صراحتاً خواستار تغییر قانون اساسی و استعفای رهبر شد — و پس از آن سرکوب گسترده و کشتار معترضان در آبان همان سال.

جنبش «زن، زندگی، آزادی» (۱۴۰۱)، بزرگ‌ترین خیزش سراسری دهه‌های اخیر که بنیان‌های حقوقی و قانون اساسی جمهوری اسلامی را به چالش کشید.

بیانیه ۸۰۰ امضایی (۱۴۰۴) با حضور بیش از ۱۶۰ استاد دانشگاه در داخل ایران که صراحتاً خواستار اصلاحات ساختاری و قانون اساسی شد.

بیانیه ۱۷ زن برجسته (۱۴۰۴) از جمله نسرین ستوده و نرگس محمدی (برنده جایزه نوبل)، در مطالبه یک نظم قانون اساسی جدید.

ادامه فراخوان‌ها از داخل کشور در ماه‌های اخیر که همگی بر یک مطالبه متمرکز هستند: تغییر قانون اساسی.

همه آنها یک چیز می‌گویند: قانون اساسی باید تغییر کند.

آقای عراقچی باید یک واقعیت بنیادین را درک کند:

در قانون اساسی فعلی جمهوری اسلامی، اصول صریحی وجود دارد که خصومت با ایالات متحده را نهادینه کرده و تقابل ایدئولوژیک را بر روابط عادی بین‌المللی ترجیح می‌دهد.

این امر دو واقعیت اجتناب‌ناپذیر ایجاد می‌کند:

1- هر توافق پایدار با ایالات متحده، با قانون اساسی فعلی در تضاد است و در داخل مشروعیت نخواهد داشت

2- هیچ مذاکره کننده‌ای — صرف‌نظر از توانایی یا نیت — اختیار عبور از این موانع ساختاری را ندارد

با احترام، آقای عراقچی ممکن است فردی توانمند و تحصیل کرده باشد — اما اختیار تحقق آنچه این مذاکرات وعده می‌دهند را ندارد.

جناب رئیس‌جمهور،

نزدیک به نیم قرن است که این تناقض، روابط ایران و آمریکا را تعریف کرده است:

چگونه می‌توان با سیستمی به صلح رسید که سند بنیادین آن، خصومت دائمی را در خود نهادینه کرده است؟

به همین دلیل است که هر مذاکره‌ای به همان بن بست بازمی‌گردد.

رامحل، مذاکره بیشتر نیست — بلکه اصلاح ساختاری است.

با احترام پیشنهاد می‌کنم یک پاسخ ساده اما قدرتمند به منتقدان، رسانه‌ها و مخالفان سیاسی ارائه دهید:

وقتی درباره ایران از شما سؤال می‌شود، یک سؤال بپرسید:

«آیا قانون اساسی جمهوری اسلامی ایران را خوانده‌اید؟»

اگر بله: چگونه انتظار صلح تحت چنین شرایطی دارید؟

اگر نه: ابتدا آن را بخوانید — پاسخ من همان‌جاست.

جناب رئیس‌جمهور، شما این فرصت را دارید که سیاست آمریکا را نه با توافقات موقت، بلکه با آرمان‌های بلند مدت مردم ایران همسو کنید.

یک پیام روشن. یک مطالبه قابل تحقق. یک نتیجه تاریخی.

با احترام،

سهراب چمن‌آرا